

KARL OLSBERG

GERİLİM

KARA YAĞMUR

Nükleer felaket!

Belki de bildiğimiz dünyanın sonu...

Çeviri: Ömürnaz Kurt

KARL OLSBERG
Kara Yağmur

Can Yayınları 1966

Schwarzer Regen. Thriller, Karl Olsberg

© 2009, Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin

“Aufbau Taschenbuch” işbirliğiyle yayımlanmıştır; “Aufbau Taschenbuch”, Aufbau Verlag GmbH & Co. KG'nin bir yan markasıdır.

© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2011

Bu kitabın 1. baskısı 10000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sabuncuoğlu

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1305-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

KARL OLSBERG

Kara Yağmur

ROMAN

Almanca aslından çeviren

Ömürnaz Kurt

KARL OLSBERG, 1960'ta doğdu. Münster'de işletme öğrenimi gördü. Bir yandan da çeşitli bilgisayar programlama dilleri öğrendi ve bilgisayar oyunları yazdı. Yapay zekâ uygulamaları üzerine doktora yaptı. Biri multimedya, biri yazılım alanında olmak üzere iki şirket kurarak iş hayatında başarı kazandı. Halen Hamburg'da yaşayan Olsberg, kurumsal danışman olarak çalışıyor ve kitap yazıyor. Evli ve üç oğlu var. Diğer romanları: *Sistem*, *Der Duft* (Koku), *Glanz* (Parıltı).

Karl Olsberg'in Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Sistem, 2010

Oğullarım Konstantin, Nikolaus ve Leopold için.
Dünyalarına hiçbir zaman kara yağmur
yağmaması dileğiyle...

“Aşağılıklara duyulan nefret de
Bozar şeklini yüzün.
Kısar sesi haksızlık karşısındaki
Öfke de.”

BERTOLT BRECHT

Japon yazar Masuyi İbuse, 1964 yılında, Hiroşima faciasını ve sonuçlarını gözler önüne serdiği *Kara Yağmur* adlı bir roman yayımladı. Almanca çevirisi Aufbau Yayınevi'nden çıkmıştı. Aynı başlığa sahip bu kitap, o büyük eserin ve her şeyden önce, Hiroşima ve Nagasaki'ye yapılan atom bombası saldırılarını yaşamak zorunda kalmış ve kalan Hibakuşaların¹ önünde saygıyla eğilmektedir. Acıları hiçbir zaman unutulmamalıdır.

KARL OLSBERG

1. Atom bombaları patladığı anda Hiroşima ve Nagasaki'de bulunup hayatta kalan insanlara Hibakuşa denir. Japon hükümetinin verilerine göre, 31 Mart 2007 itibarıyla 251834 Hibakuşa halen hayattadır. (Ç.N.)

“Güvenlik güçlerinin en büyük endişesi, terör ağı içerisinde nükleer materyal kullanılan bir saldırıya hazırlanılmakta olduğu ihtimalidir. Birçok uzman artık böyle bir saldırının gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinin değil, ne zaman gerçekleşeceğinin sorulması gerektiği konusunda ortak bir paydada birleşmektedir.”

Almanya İçişleri Bakanı Wolfgang Schäuble,
16 Eylül 2007,
Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung

Önsöz

Boş hangarın ortasında, karanlık bir denizdeki bir ışık adası gibi, tek bir masa duruyordu. Yuvarlak çerçeveli gözlüğüne ve kırmızı, tombul yanaklarına rağmen, masanın başında oturan adamın yüz hatları bu ayaklı lambanın ışığı altında sert, neredeyse şeytani bir görüntüye sahipti. “Albay Markov, oturun lütfen!”

Markov, masanın yanında duran, siyah bir bezle örtülmüş, silindirik şekilli metal kafese kuşkulu bir bakış attı. Görünen o ki, karşısındaki melodramatik girişleri seviyordu.

Bir casusmuşçasına ona buraya dek eşlik etmiş olan iki askerî polisten kendini kurtardı ve öne doğru iki adım attı. “Bu da ne demek?” diye tersleniverdi. “Bana böyle davranırken aklınızdan ne geçiyor? Sonuçta hâlâ bu üsün komutanıyım! Bu saygısızlığınız size pahalıya patlayacak!” Esasında dünden itibaren tatile çıkmak istediğinden ve torunu Maxim’e bugün için balığa gitme sözü verdiğinden bahsetmedi.

Adamın ince dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Markov’un yarı yaşında bile değildi henüz, ne var ki hiçbir şekilde etkilenmişe benzemiyordu. “Oturun!” diye tekrarladı sakince.

Markov tedirgindi, oysa bunun için herhangi bir sebebi yoktu. Rusya Federal Atom Enerjisi Kurumu, kısaca Rosatom, garnizonunu düzenli olarak kontrol ederdi ve

bugüne dek tek bir şikâyet bile olmamıştı. İşler, Markov'un kontrolü altındaydı. Yönetmeliğe karşı ağır bir ihlal şöyle dursun, geçen sene ciddi bir kavga bile olmamıştı. Bu maskaralık da neyin nesiydi öyleyse?

Muhtemelen bu karşısında duran çaylak, şubede yeniydi ve saygınlık kazanmak için böyle havalar takınıyordu. Belki de Markov'dan para koparmak istiyordu. Her şey yolunda olsa bile, şube bir dolu zorluk çıkarabiliyordu. Bir ihtimal, sadece sus payı almayı umuyordu. Ne var ki, yolsuzluktan ölesiye tiksinen Markov'u seçerek yanlış kişiye teslimmişti. Rosatom, tüm birimi gönül rahatlığıyla didik didik edebilirdi; Moskova'dan gelen bu kusur arayıcılar tek bir boş votka şişesi bile bulamayacaklardı.

Bir an için, talimatı duymazdan gelip ayakta kalmayı aklından geçirdi, ama bu yalnızca ahmakça bir savunma tepkisi gibi gözükecekti. Bu yüzden sade, rahatsız ahşap sandalyeye oturdu. Gevşemiş bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı. "Pekâlâ, benden ne istiyorsunuz?"

"Biriminizin elinde kaç adet nükleer savaş başlığı bulunuyor?" diye sordu Rosatom'dan gelen adam. Şu ana dek kendini tanıtmaya lüzum görmemişti. Ama fark etmezdi; Markov nasılsa bu adamın adını öğrenmeyi ve hayatını cehenneme çevirmeyi başaracaktı. Bakanlıkta çok sağlam bağlantıları vardı.

"On dokuz," diye cevap verdi tereddüt etmeksizin ve CIA ile Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu IAEA'nın da bu bilgiye sahip olduğunu açık etmedi.

Rosatom'dan gelen adam, sayıyı kontrol etmek zorundaymışçasına bir kâğıda bakıyordu. Yavaşça başını salladı. "Peki, bu silahlar ne durumda?"

Markov gülümsemesini bastırmamaya karar verdi. "Kusursuz bir durumda. Bu durum düzenli olarak kontrol ediliyor."

"Silahların bulunduğu bu kusursuz durum en son ne zaman kontrol edildi?"

"Bu sabah 6.30'da. Güvenlik kontrolleri günde iki defa yapılıyor."

Adam tekrar başını salladı. “Bu güvenlik kontrollerinde tam olarak neye bakılıyor?”

“Operasyonel hazırlık derecesi ile izinsiz girişlere karşı korunma kontrol ediliyor,” dedi Markov, düğmesine basılmış gibi. Bu, Markov’un, adamlarına sürekli olarak tekrarladığı bir düsturdu. Sonuçta burada işleri, dünya üzerinde bulunan en tehlikeli silahlarlaydı. Birliğin elinde, her biri 10000 kilometreyi aşkın seyir mesafesine sahip ve nükleer savaş başlığıyla donatılmış, 19’un üzerinde Topol-M tipi uzak menzilli roket bulunuyordu. Görevleri, olası bir nükleer saldırıda hızlı ve etkili bir karşılık verebilmek ve böylece saldırganın önünü kesmekti; her ne kadar bu durum Soğuk Savaş bittiğinden beri ihtimaldışı olsa da.

“Operasyonel hazırlık derecesi nasıl kontrol ediliyor?”

Markov rahatlamıştı. Kendini birazcık askerî okuldaki bir sınavda gibi hissediyordu. Görünen o ki, Rosatom sadece Markov’un güvenlik kontrollerini ciddiye alıp almadığını öğrenmek istemişti. Onu ve personelinin ayrı ayrı sorguluyorlardı, ki böylece belirli bir standardın uygulandığından emin olabilsinler. Tüm bu karartılmış hangar oyunu, adamlarını etkilemek içindi.

“Silahlar elektronik bir kontrol sistemine bağlı. Elektronik ateşleme sisteminin durumu otomatik olarak kontrol ediliyor.” Moskovalınınkinden hiç de hafif olmayan gülümsemesini bastırmamaya karar verdi. “Sonuçta, savaş başlıklarının patlayıp patlamadığını kontrol edemeyiz, değil mi ama?”

“Peki ya plütonyum?”

Markov bir an için gözlerini kırıştırdı. Nereye varmak istiyordu bu adam? “Ne alaka? Hâlâ radyoaktif mi değil mi, kontrol etmemi mi bekliyorsunuz benden? Bu şeyin yarı ömrü¹ yirmi dört bin yıl!”

Adam bir cevap vermek yerine ayağa kalkıp masanın yanındaki kafesin üstünden siyah örtüyü çekiverdi. Altın-

1. Radyoaktif bir maddedeki atom çekirdeklerinin yarısının bozunması için gereken zaman aralığı. (Ç.N.)

dan, içine karmaşık, koni biçimli bir bağlama düzeneği yerleştirilmiş, tekerlekler üstünde metal bir iskele çıktı. Markov, koruyucu kapağı çıkartılmış elektronik ateşleme sistemini ve fünyeye bağlanan telleri hemen tanıdı. Bu teller, bir operasyon durumunda dışarıdaki plütonyum kaputu içeriye doğru patlatacak ve savaş başlığındaki oldukça zenginleştirilmiş materyali kayda değer bir kütleyle yoğunlaştıracak olan küre formundaki bir kılıfın ağzındaki konvansiyonel patlayıcı maddeyi infilak ettiriyordu. Bunun sonucunda da, 550000 ton TNT'lik patlama kuvvetinde, neredeyse Hiroşima bombasının elli katı, bir nükleer zincir reaksiyonu oluyordu.

Markov ayağa fırladı. "Aklınızı mı kaçırdınız siz?" diye bağırdı. "Bu savaş başlığını buraya, korunmasız bir uçak hangarına getirerek en az on beş güvenlik kuralını ve üç yasayı çiğnediniz! Ya şimdi garnizona saldırılırsa? Ya teröristler buraya girip savaş başlığını çalarlarsa? Ve ayrıca bu şey seçimlere hazırlanan bir politikacı gibi parlıyor, lanet olsun! Emekliliğimden hemen önce bir de lösemi olmaya hiç niyetim yok!"

"Oturun lütfen," dedi Rosatom'dan gelen adam, en ufak bir huzursuzluk belirtisi göstermeksizin. Ya hepten saf ve aptaldı ya da...

Markov bombanın burada hazır bulunmasının ve adamın tuhaf sorularının ne anlama geldiğini kavradığında, alnında ter damlaları beliriverdi. "Bu... bu sahte, değil mi?"

Moskovalı adam gülümsemeksizin başını sallamakla yetindi.

"Peki ama neden buraya getirdiniz?"

"Siz zeki bir adamsınız, Albay. Cevabı çoktan biliyorsunuz."

Markov yutkundu. "Kaç tane?"

"Üç."

Markov irkildi. Üç! "Ne zaman?"

"Ben de bunu sizden öğrenmeyi umuyordum."

Markov başını ellerinin arasına gömdü. Bir an için sus-

tu. Adama bakamıyordu. “Benim... benim hiçbir fikrim yoktu,” dedi sonunda. Sesi cılız ve çatlak çıkıyordu.

“Size inanıyorum,” dedi yabancı adam. Sesi neredeyse özür diler gibiydi. “Fakat korkarım, bu pek işinize yaramayacak.”

Markov, bütün vücudu radyoaktif kirlenmeye maruz kalmış gibi hissediyordu kendini. Midesi bulanıyor ve sanki bir ton ağırlık tarafından sert, ahşap sandalyeye bastırılıyordu. “Ben... ben üç buçuk senedir burada komutanım,” diye açıkladı, Rosatom’un bunu gayet iyi bildiğinden şüphesi olmamasına rağmen. “Benden önceki komutan, Tümgeneral Olyakov’dur. Şimdiyse, Savunma Bakanlığı’nda Stratejik Planlama Bölümü’nün başında.”

“Tümgeneral Olyakov üç gün önce kendini öldürdü,” dedi Moskovalı, hissedilebilir herhangi bir duygudan yoksun bir sesle. “En azından ilk bulgular intihara işaret ediyor. Tabii, cinayet ihtimalini de göz ardı etmiyoruz.”

“Bu habersiz sorgulama bu yüzden demek,” dedi Markov.

Adam başını salladı. “Savaş başlıklarının en az beş sene önce değiştirilmiş olduğunu düşünüyoruz.”

“Buna rağmen hesabını bana soracaklar,” dedi Markov, daha çok kendine söylemişçesine. “Göreve başlarken bu kahrolası cehennem makinelerinden her birini söküp içine bakmalıydım! İçine ne koymuşlar da ağırlık kontrolünde ortaya çıkmamış? Kurşun mu?”

“Düşük yoğunlukta zenginleştirilmiş uranyum. Bir Geiger sayacı¹ yardımıyla bile sahte bir savaş başlığını gerçeğinden ayırmak mümkün değil.”

Sahte başlık gayet radyoaktifmiş gibi parlıyordu. Ya bu Moskovalının çok sağlam sinirleri vardı ya da jilet gibi ütülenmiş takımının altında kurşun bir radyasyon koruyucu taşıyordu. Kahrolası göt herif!

“Artık gidebilir miyim?”

1. İyonlaşma radyasyonunu ölçebilen bir çeşit parçacık detektörü. (Ç.N.)

“Albay Markov, Şu andan itibaren gzaltındasınız. Nükleer silahların güvenlik yönetmeliği ile silah yasasına karşı gelmekten sulanacaksınız.”

Markov ayağa öyle bir fırladı ki, sandalyesi gürültüyle yere düŐtü. Ses, boş hangarda uzun uzun yankılandı. “Fakat konuyla ilgili bir bilgim olmadığına inandığınızı söylemiŐtiniz! Olyakov’un kendini öldürdüğünü! Orijinal savaş başlıklarının sahteleriyle deđiŐtirilmesinin benim zamanımdan çok önce gerçekleŐtiđini!”

“Bu Őimdilik benim teorim. Ama soruŐturma henüz kapanmadı ve askerî mahkeme sonunda kendi fikrini edinecektir.” Moskovalı adam, baŐından beri müdahale etmeksizin Markov’un arkasında durmuŐ olan iki askerî polise Şöyle bir başını salladı. “Albay’ı nezarete götürün!”

t_-

1

Lennard Pauly dürbünü havaya kaldırdı. Bir perde ve büyük bir saksı çiçeği sayesinde, dışarıdan gelebilecek bakışlardan korunuyordu. Bulunduğu konumdan, U bii-mindeki bloğun i avlusunu ve karşı kanattaki pencerele-ri gayet iyi gzleyebiliyordu.

Sekizinci kattaki yaşlı Bayan Zengeler mutfak camı-nın önünde oturmuş, her zamanki gibi bulmaca zyr-du. Sanki emekli aylığı son sorunun da cevabını bulması-na bağlıymış gibi kararlı bir ciddiyetle yapıyordu bunu. Asla szluğe bakmazdı, asla sormak için birini aramazdı. Bazı zamanlarda on beş dakika boyunca kılını kıpırdat-madan oturur ve sonunda eline kalemi alıp aceleyle bir şeyler yazana dek önündeki gazeteye dik dik bakardı. Sonra gerginliği bir an için üzülür ve kırık yüzünde hiçbir zaman birkaç saniyeden fazla sürmeyen hoşnut bir ifade belirirdi.

Onun altındaki katta bir kadın balkona yedi kişilik aielesinin amaşlarını asıyordu. Kısa süre önce taşınmışlar-dı ve Lennard kapı zilindeki yeni adı henüz bir kenara not etmemişti. Hantal vücudu, koyu teni ve lastik tokay-la başının arkasında toplanmaya bir türlü razı gelmeyen kıvrık, siyah saçlarıyla kadın öyle güzel denebilecek bir kadın değildi. Ne var ki hareketleri hızlı ve becerikliydi; ancak canla başla çalışırsa omuzlarındaki muazzam iş y-

künün üstesinden gelebilecek olan bir annenin yetkinliğini kanıtlar nitelikteydi. Beş çocuğu okuldan ve kocası sabah vardiyasından eve gelmeden önce ev işlerini halletmeyi her zaman başarıyordu. Daha sonra da kendisi işe gidiyordu; Lennard henüz nereye gittiğini bilmiyordu. Çocuklar ödev yaparken, dışarıda futbol oynarken ya da birbirleriyle dalaşırken, kocası günün geri kalanını çoğunlukla televizyon karşısında geçiriyordu. Son derece normal, uyumlu bir aile.

Sürekli kavga eden genç bir çift olan komşuları çok farklıydı. Genç kadının kollarında ve yüzünde genelde mor lekeler oluyordu. Uzun bir zaman önce Lennard süpermarkette onunla konuşmaya çalışmıştı. Genç kadın tek bir söz etmeden arkasını dönmüş, ama gözlerindeki yaşlar Lennard'ın gözünden kaçmamıştı.

Bakışları yeniden aşağıdaki, küçük bir oyun alanının olduğu çimenliğe yöneldi. Bronz tenli, siyah uzun ve dalgalı saçlı, otuzlarının başındaki bir kadın altı yaşlarındaki oğluyla hoplayıp zıplıyordu. Fabienne Berger. Yarım gün bir çiçekçiye tezgâhtar olarak çalışıyordu.

Ufaklıkla yakalamaca oynarken kadının güzel yüzünde beliren mutluluğu gördüğünde Lennard'ın göğsüne sıcak, rahatsızlık vermeyen bir acı saplanıverdi. Fabienne'in hareketleri bir dansçı zarafetindeydi. Şakacıktan tökezleyip boylu boyunca çimlere devrilişindeki yapmacık sakarlığının bile narin bir havası vardı. Lennard'a öyle geliyordu ki, Fabienne'in neşe dolu kahkahasını ta buradan, evin içinden duyabilirdi.

Genç bir kadın onlara doğru yaklaşırken, Fabienne Berger oğluyla kum havuzunda oynuyordu. Nora Linden isimli kadın sarışın ve bir miktar tombulcaydı, dahası Berger kadar güzel değildi. İki yakın arkadaşları ve çocukları gözetme konusunda birbirlerine karşılıklı olarak yardım ediyorlardı. Linden'in Berger'in oğluyla yaşıt bir kızı vardı.

Berger ayağa kalktı, kot pantolonunun üstündeki kumu temizleyip gülümseyerek arkadaşına doğru yönel-

di. Ne var ki ikisi birbirine yaklaşırken, yüzünü bir gölge kaplayıverdi. Karşılıklı konuştular. Nora Linden gergin görünüyordu; bir şeyler olmuş olmalıydı. Berger, arkadaşını sakinleştirmek istercesine elini onun omzuna koydu.

Lennard, yanındaki kaloriferin üstünde duran yönel mikrofonta uzandı, mikrofonu çalıştırıp minik kulaklığı kulağına yerleştirdikten sonra pencereyi araladı. Bir değneği andıran mikrofonu, arkaplan seslerinden kurtulup ikisinin ne konuştuğunu anlayabileceği konuma getirmesi bir dakika kadar sürdü.

“... çoktan baktım. Ama orada da... değil.” Bu, Nora Linden’in sesiydi. Söyledikleri kısa aralıklarla kesiliyordu, muhtemelen hıçkırıklarla. “Ben... gerçekten her yere... sordum.”

“Peki, ya eski kocan?” diye sordu Fabienne Berger. Sesi, ses kalitesini oldukça bozan bu mikrofondan bile yumuşak ve melodik geliyordu. Çiçek satıyor olmak yerine bir şarkıcı ve dansçı olmalıydı.

“Benim de aklıma tabii ki ilk o geldi. Birçok defa onu aramaya çalıştım, ama cevap vermiyor. Telesekretere mesaj bıraktım, ama onu bilirsin. Güvenilmez itin teki! Bir defa Yvi’yi benden habersiz okuldan almıştı. O zaman da çok korkmuştum.”

“Bak, gördün mü! Muhakkak Yvi onunladır ve beraber hayvanat bahçesine filan gitmişlerdir.”

“Peki, ama ya değilse?” Nora Linden gözyaşlarına boğulmuştu. “Ya... ya o şimdi...” Cümlesini tamamlamayı başaramadı.

Fabienne Berger arkadaşını kollarının arasına aldı. “Polise gittin mi?”

Linden bir duraksamadan sonra cevap verdi. “Evet. Öncelikle benim her yere bakmam gerektiğini söylediler.” Hıçkırıyordu. “Dediler ki, kaybolan çocukların... yüzde doksanı birkaç saat... birkaç saat sonra kendiliğinden ortaya çıkıyormuş. Memur, bu akşamdan önce bir şey yapamayacaklarını söyledi. Ah, Fabienne, ne yapacağımı bilmiyorum!”

Berger başını kaldırıp bakışlarını blokta şöyle bir gezdirdi. Bir salise için bakışları Lennard'inkilerle kesişti ve perdesinin ardından Fabienne'in onu göremeyeceğini bildiği halde Lennard irkildi. "Gel, bir içeriye girelim önce; sonra oturur, sakın bir şekilde Yve'nin nerede olabileceğini düşünürüz."

İki kadın kol kola içeriye girdi. Küçük çocuk da endişeli bakışlarla peşlerinden gitti. Lennard, bakış açısından çıkana dek arkalarından baktı. Sonra dürbünü ve yönsel mikrofonu her zamanki yerleri olan pencere pervazına koyup yatak odasındaki küçük çalışma masasına yöneldi.

Koyu renkli perdeler her zaman olduğu gibi kapalıydı, yataksa dağınık. Kirli çamaşırlar yerde, dolabın önünde duruyordu. Bunun için onu eleştirebilecek kimse olmadığı halde, bu dağınık manzara karşısında bir miktar suçluluk duygusuna kapıldı. Çalışma masasının başına oturdu ve neredeyse tüm duvarı kaplayan, yüzün üzerindeki renkli baskıya bir bakış atıverdi: dijital kamerasıyla çektiği, farklı boyutlarda fotoğraflar. Farklı perspektiflerden çekilmişlerdi; yukarıdan, yandan, arkadan ve alt çaprazdan; bazıları teleobjektifle öyle uzak bir mesafeden çekilmişti ki, fotoğraflar tuhaf bir şekilde ayrıntısızdı. Çöp çükaran, köpeğiyle yürüyüş yapan ya da alışveriş torbalarını yüklenmiş insanların fotoğraflarıydı bunları. Bazıları pencere aralığından çekilmişti ve ev sakinlerinin yemek pişirirken, ütü yaparken, evi süpürürken veya televizyon karşısındaki hallerini gösteriyordu. Fotoğraflananlardan hiçbiri kameraya gülümsemedi.

İşte, bulmacasının başında oturan yaşlı Zengeler, kurşunkalemli ağzının kenarına bastırılmış, kaşları ciddiyetle çatılmış. Sonra, zemin katta oturan ve eğitim masraflarını karşılamak için telekız olarak çalışan, ismini telaffuz etmenin mümkün olmadığı şu Portekizli genç kadın. Fotoğrafta üstünde imitasyon bir kürk var. Sarıya boyanmış saçları koyu renk teniyle yapay bir kontrast oluşturuyor.

Kapı çerçevesinin hemen bitişiğindeki bir fotoğrafta, dokuzuncu kattaki tavan arası dairesinin penceresinden

bakan Bay Herder bulunuyordu. Bütün gün yaptığı buydu işte. Karısını ve iki çocuğunu bir araba kazasında kaybetmişti. Arabayı kendisi kullanıyordu ve kazaya o sebebiyet vermişti; bunu asansörde, elinde cam toplama kutusuna atılmak üzere bir torba dolusu boş şişe, duygusuz bir sesle anlatmıştı Lennard'a. Bunu her önüne gelene anlatıyordu; apartman sakinlerinin şimdije dek ondan duyabildiği yegâne sözcüklerdi bunlar. Bunları söylerken sesi bir haber spikerininki gibi net ve anlaşılır çıkardı, herhangi bir titreme duyulmazdı, ne var ki gözleri, kurumuş göller gibi boştu. Lennard onun kendini neden çoktan öldürmemiş olduğunu bilmiyordu.

Fabienne Berger'in güleç yüzü, Herder'in ümitsizliğiyle taban tabana zıttı. O güler yüz en az bir düzine fotoğrafta görülüyordu. Bunlardan birinde, çimenlikte, önceden planlanmamış bir mangal partisinde, elinde kırmızı şarap dolu plastik bir bardak, arkadaşının yanında dururken görüntülenmişti. Lennard, sarhoşun teki mangalı devirdiği ve çimenlik alanda geriye kömürden çirkin, kapkara bir yanık izi bıraktığı için site yönetimiyle bir dolu sorun yaşandığını hatırladı. Mesafe yüzünden azıcık bulanık çıkmış bir başka fotoğraftaysa, Fabienne o zamanlar üç yaşında olan oğlunu havaya atıyordu. Bu, kocası onu terk ettikten kısa süre sonra çekilmiş olmalıydı. Buna karşın fotoğrafta son derece canlı ve keyifli bir hali vardı. Lennard'ın favori fotoğraflarından biriydi bu. Ona, hayatta tüm bu kederin içinde mutlu anlar da olduğunu hatırlatıyordu. İnsanın olanları untabildiği anlar.

Bakışları, otuzlarının ortasında, uzun, yağlı saçları olan, sırik gibi bir adama takılıverdi. Lennard adamın uyuşturucuya bulaştığını düşünüyordu, ne var ki henüz tam olarak ne iş çevirdiğini anlayabilmiş değildi.

Sonra şu çocuk vardı, Jonas Dinkel. Aşağı yukarı Ben'in yaşlarında olmalıydı. İki fotoğrafta görülüyordu: bir tanesinde on bir yaşlarında, uzun saçlarıyla yeşilliklerde futbol oynarken; diğesindeyse bir ay kadar önce, elinde bir bira şişesi, bir grup asker postalı giymiş dazlakla bera-

ber, çocuk arabası süren, koyu tenli, genç bir kadını taciz ederken.

Duvarda ne Ben'in ne de Martina'nın fotoğrafı vardı. Kameraya bakmış, gülümsemiş; Noel ağacının önünde, kumsalda, Alplerde gezinirken. Bu çok acı verirdi.

Bakışlarını dizüstü bilgisayarının solgun ışığına çevirdi. İki genç kadının arasında geçen konuşma, içinde bir şeyleri harekete geçirmişti. Zayıf ve bulanık bir anı, zihninin derinliklerine gömülmüş. Kıyısından köşesinden yakalayabiliyordu, göz ucuyla izlenen bir hareket gibi. Ne var ki, üzerinde ne kadar çok düşünürse, ne denli peşine düşerse, düşünce o denli uzaklaşıyordu sanki. Tek bildiği, bir ara bir şey görmüş olduğuydu, önemli bir şey.

Sabit diskindeki fotoğraflar kronolojik olarak sıralanmıştı, her ay için ayrı bir dizin. Bunun dışında, gözlediği herkes için açılmış, fotoğrafların kopyalarını sakladığı dosyalar vardı. Toplamda, dizüstü bilgisayarında yedi binden fazla ve çalışma masasının çekmecesinde DVD'lere kaydedilmiş bir o kadar daha fotoğraf bulunuyordu.

Lennard belli bir sıraya göre gitmiyor, zamanda bir ileri bir geri gidip kısaca ekran boyutuna getirdikten sonra, pencereyi kapatmak üzere rasgele minyatür resimlere tıklıyordu. Böylece, ürkmüş bir hayvan gibi bir yerlerde gizlenen o silik anıyı hafızasının derinliklerinden çekip çıkartabilmeyi umuyordu.

Kapı çaldığında, işine öylesine gömülmüştü ki, yerinden sıçrayıverdi.

2

Villanın sütunlu, kocaman girişinin yıldırıcı bir havası vardı. Bir asırdan uzun bir süre önce, kahve, tütün ve baharat ithalatı sayesinde bir servet edinmiş, Hamburglu

KARL OLSBERG

KARA YAĞMUR

Türk işçiler ile Neo naziler arasında kavga büyümekte, ülkedeki yabancı düşmanlığı tırmanmaktadır. Yetkililer, Nostradamus'un kehaneti üzerine araştırma yapan çatlak matematikçiyi de ülke genelindeki huzursuzluğu da dikkate değer bulmaz. Ne var ki kimsenin beklemediği bir anda, kulakları sağır eden bir gürültüyle birlikte çığlıklar ve siren sesleri yükselir; ve etrafı zifiri bir karanlık kaplar. Toz haline gelmiş cam parçacıkları yağmurunun ardından yoğun bir sıcak çöker... Ve gökyüzünde beliren duman bulutunun içinden, gözleri kör eden bir ışık yükselip büyüyerek bir ateş topu haline gelir...

Kara yağmur gelmek üzeredir... Her yerde nefret ve şiddet hüküm sürmeye başlar. Hayatta kalmak, cehennemi yaşamaktır; ve bu ölmekten daha zordur... Hiroşima'ya atılan bombadan en az on kat daha etkili olan bu korkunç patlamanın sorumlusu olarak başta tüm deliller İslami teröristleri işaret etmektedir. Ne var ki Güçlü Almanya'yı yeniden diriltmek isteyen Nazi yanlısı savaş sanayisi de, Rus mafyası da, ABD'deki "Hakiki Haçlılar" adlı savaş taraftarı bir organizasyon da işin içinde olabilir. Acilen cevap verilmesi gereken başka sorular vardır: Sıradaki iki bomba nerede ve kimlerin elindedir?

Daha önce yayımladığımız *Sistem* adlı romanıyla, tüm dünyada büyük yankı uyandıran Karl Olsberg, *Kara Yağmur*'la bu kez cehennemin dibine inerek insanoğlunu bekleyen en büyük felaketi, nefes kesici bir maceraya dönüştürüyor.

ISBN 978-975-07-1305-7

9 789750 713057